ЛАЙТЛАРК. КНИГА 3

Небесна тінь

АЛЕКС АСТЕР

АЛЕКС АСТЕР

Небесна Тінь

Skyshade

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Skyshade, Alex Aster.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Дім

Айла Краун дивилася, як зникає чоловік, якого вона кохала, а світ тим часом провалювався з-під ніг.

Інший чоловік, якого вона кохала, стискав її руку з відчайдушною надією втримати сон перед пробудженням. Її шлунок ухнув униз, у вухах задзвеніло…

Брязкіт мечів і виття дреків змінилися тишею.

— Ти вдома, — сказав Ґрім, і його голос зламався від полегшення; а тоді вона опинилася в знайомому місці, притиснута до його грудей, щокою під його серцем. Вдихнути його запах, пригорнути його до себе було інстинктом.

Дім. Щось у ній розгорнулося аж до кісткового мозку.

Інша її частина відсахнулася.

Вона вирвалася. Подивилася вниз. Її обладунки й руки були в крові. Губи мали присмак солі: піт і сльози з битви.

Вона подумала про все, що зробила… про все, чим була…

Їй хотілося втекти. Хотілося помчати цими коридорами так само, як того першого дня, коли вони зустрілися, хотілося перенестися порталом назад на Лайтларк, назад в обійми Оро…

Але вона була тут не просто так. За словами оракула, Айла мала вбити або Оро, або Ґріма. Так було судилося. А тепер, коли вона знала, що зробила в минулому, скількох людей убила… вона не довіряла собі, що не скривдить короля Сонячних.

Ґрім підходив до неї повільно, обережно. Голос у нього був лагідний.

— Серце. — Він знову простягнув їй руку, кісточки пальців були збиті й покриті кіркою крові, мабуть, і його власної, і крові Оро.

Серце. Її серце розкололося навпіл. Одна частина прагнула його понад усе, бо пам'ятала. Друга хотіла знову пронизати його груди клинком.

Вона взяла його за руку.

Широкі плечі Ґріма обм'якли від полегшення, аж поки вона не сказала:

— Відведи мене туди.

Він знав, про що вона. Хоч як їй хотілося його ненавидіти, хоч як вона прагнула, щоб ця ненависть закріпилася, пустила коріння в її кістках і розрослася, мов занедбаний сад, він її знав. Справді знав.

— Айло...

— Відведи. Мене. Туди. — Її голос був хрипким, утробним. Вона могла б перенестися порталом сама, за допомогою свого пристрою чи його сили, але від самої думки скористатися хоч крихтою своїх здібностей після того, що вона ними накоїла, її нудило. Ґрім ще мить вивчав її поглядом, тоді переплів свої пальці з її, і кімната зникла. Її шлунок знову перекинувся.

Попіл укривав кожну поверхню цієї місцини, наче шар отруєного снігу. Будинки лежали обвугленими купами, мов дрова для похоронного багаття. Ніщо більше не стояло прямо. Село поставили на коліна.

Її крик розітнув тишу, наче коса. Тіла, великі й малі, скрутилися на землі й затверділи, перетворившись на уламки. Деякі були лише невиразними обрисами на камені.

Це *ти зробила*, сказав голос у її голові. *Чудовисько*.

Ні. Вона не хотіла, вона...

Спогади мерехтіли під її віями. Вона бачила себе в минулому, як приходила сюди й оплакувала те саме. Було боляче. Так боляче; вона була раною, що не хотіла затягуватися. Їй хотілося стікати кров'ю. Вона заслуговувала стікати кров'ю. І все ж її біль нічого не важив: ці люди загинули через неї.

Через її силу.

Вона обернулася до Ґріма, очі пекли.

— Ти мав би ув'язнити мене. Я... я злочинниця. Я гірша за будь-якого злодія чи вбивцю, я... — Ґрім підхопив її, коли вона почала падати.

— Це сталося ненавмисно, — сказав він, підтримуючи її за плечі.

Їй забракло подиху.

— Хіба має значення намір, коли загинули сотні людей?

Його очі були сумні.

— Має.

Вона знову вирвалася від нього.

— Ну звісно, ти так скажеш. Певна річ, ти так скажеш.

Сльози застрягли в горлі, коли вона згадала битву на Лайтларку: всюди кров, дреки, що шматували небо кігтями. Сіель помирає, Авель тримає на руках тіло своєї сестри-близнючки.

— Вони не мусили помирати. — Ридання дряпнуло їй ребра. — Чому, Ґріме? Чому ти мусив напасти?

— Ти знаєш чому. — Він говорив тихо. Ступив ближче, але вона відступила, не бажаючи скорочувати відстань між ними.

Вона справді знала. Вона майже бачила це тепер, те, що спричинило всю цю смерть: неконтрольовану силу, яку вона випустила на волю, щоб урятувати Ґріма, і яка вбила її саму.

Він повернув її, прив'язавши своє життя до її життя, але це було лише тимчасове рішення. Остаточне рішення давав тільки портал Лайтларку до іншого світу з нескінченною силою.

— Ти міг би сказати мені. Ми могли б це обговорити. Ми могли б сказати Оро...

— Оро загине, якщо ми скористаємося порталом. Він би на це не погодився. — Якусь мить він мовчав. Тоді: — І ти б не погодилася.

Звісно, вона б не погодилася. Портал Лайтларку був вбудований в самий фундамент острова. Скористатися ним означало загибель Лайтларку й Оро, який був прив'язаний до нього як король.

Вона похитала головою, здригаючись від смерті навколо.

— Ти справді дозволив би Лайтларку впасти? Прирік би решту володінь, а своє повів би до світу, про який ми нічого не знаємо? Заради однієї жінки? — У цьому не було жодного сенсу.

Ґрім насупився.

— Не заради однієї жінки, — виплюнув він, наче ці слова його ображали. Він ступив до неї. — Заради моєї дружини.

Дружина. Це слово відімкнуло тисячу спогадів про них двох, за рік до Сентеніалу. Сварки. Закоханість. Весілля. Усі ті миті, яких вона не пам'ятала аж до недавнього часу. Вона заплющила очі від безсилля.

— Ти знаєш, про що я. Одне життя проти ризику для тисяч. Це злочин. Егоїзм. Жахіття.

Айла відчувала, як Ґрім підходить ближче. Коли вона розплющила очі, він стояв просто перед нею.

— Серце, — твердо сказав він. Через шипи на плечах він скидався на демона. Його закривавлені обладунки поблискували в місячному світлі. — Якщо вести війну заради однієї жінки злочин, то, будь ласка, вважай мене злочинцем. — Ближче. — Якщо вбити тисячі, щоб ти лишилася жива, неправильно, то вважай мене лиходієм. — Тепер їй доводилося закидати го-

лову, щоб добре його бачити. Він нахилився. Його подих обпікав її губи. — Якщо кохати тебе так сильно означає мою загибель… то вважай, що я вже на колінах.

Її голос тремтів.

— Це огидно. Ти… ти чудовисько. — Вона вимовила ці слова й знала, що це робить її лицеміркою. Земля, на якій вони зараз стояли, сотні смертей навколо… вона зробила це заради нього. Щоб урятувати його.

Ми чудовиська, Серцеїдко, сказав їй колись Ґрім, ще під час Сентеніалу. Він мав рацію.

Але це не означало, що вона не може змінитися.

Ґрім пообіцяв припинити битву, якщо вона повернеться з ним. Загинуло вже надто багато людей. Лайтларк програвав.

— Відклич усіх своїх воїнів і дреків. Негайно.

— Уже зроблено. — У його руці з'явився меч, що керував крилатими звірами. — Усе скінчилося.

Це був той самий меч, який вони шукали в минулому. Той, який вона сама відімкнула для нього.

У всьому цьому була винна вона.

Дреки вбили так багато людей. Вона повела своїх друзів на кровопролиття. Війська її власного чоловіка покосили їх.

Ті, хто вижив, мабуть, вважають її зрадницею. Мабуть, думають, що вона весь цей час їм брехала. Ця думка її вбивала, але її почуття не мали значення, якщо те, що вона пішла з Ґрімом, гарантувало їм безпеку.

— Накажи всім дрекам лишатися під землею і поверни меч до лігва злодія. Присягнися, що ніколи більше ним не скористаєшся.

Вона чекала, що Ґрім опиратиметься, але слова легко зірвалися з його вуст:

— Присягаюся.

Вона випробувала долю далі.

— Присягнися, що більше не намагатимешся скористатися порталом.

Цього разу він нічого не сказав.

— Присягнися.

— Якщо я це зроблю, ти тут помреш, — сказав Ґрім. — Ми всі помремо.

Життя Ґріма було пов'язане з життями всіх його підданих. Тепер усі їхні долі були пов'язані з її долею. Вона роззирнулася, подивилася на тіла. На життя, які вже забрала.

— Не треба було прив'язувати себе до мене. — Вона знову заплющила очі, і по її обличчю покотилися сльози.

Великий палець Ґріма провів по лінії її щелепи, стираючи сльози.

— Я зробив би це знову, — сказав він, і його голос глибоким хрипом прозвучав біля її вуха. — Я зробив би це тисячу разів, серце; ти маєш це знати. Я щоразу обиратиму тебе, а не світ.

А отже, рятувати його випадало їй.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/skyshade/